

Arrest

nr. 257 608 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor verzoekster, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 24 augustus 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 30 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 21 december 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 13 augustus 1997 in La Libertad in het gelijknamige departement. U woonde van bij uw geboorte tot u twaalf of dertien jaar oud was in de colonia Barrios in San Salvador, waarna u naar de colonia San Francisco verhuisde, eveneens in San Salvador. Sinds het overlijden van uw moeder woonde u daar alleen, tot in januari 2019 uw nicht F. M. G. A. (...) bij u introk. Een maand later kwam ook haar toenmalige partner J. P. U. C. (...) bij jullie wonen. U studeerde op het einde van 2015 af aan de middelbare school. Datzelfde jaar begon u te werken bij GEA El Salvador, waar u actief bleef tot anderhalve week voor uw vertrek.

In mei had J. P. (...) een gevecht op een voetbalveld. Op 16 juni gingen u, uw nicht, haar dochter en haar partner met de auto naar het winkelcentrum Metrocentro. Toen jullie vijf minuten later in de file stonden, stapten twee bendeleden in. Zij begonnen te roepen, traptten tegen de stoel van J. P. (...) en vroegen of hij een bendelid was omwille van zijn tatoeages. Ze zeiden dat ze jullie daar niet meer wilden zien, dat ze wisten waar jullie woonden en werkten en dat jullie geluk hadden dat ze geen wapens bijhadden. Vervolgens stapten ze terug uit de wagen. Jullie gingen vervolgens nog naar het winkelcentrum en keerden later terug naar jullie woning. Twee dagen later gingen jullie klacht indienen bij het parket-generaal en verhuisden u en uw nicht naar uw tante. J. P. (...) ging naar zijn eigen moeder.

Na drie weken bij uw tante besloten u en uw nicht terug te keren naar de woning in San Francisco. Op 22 of 23 juli werden jullie op weg naar het werk tegengehouden en bedreigd door een bendelid. Hij vroeg of jullie dachten dat het een grap was en waarom jullie de bevelen niet hadden opgevolgd. Hij vertelde vervolgens dat ze jullie zouden doden en uw nicht zouden verkrachten. U keerde hierna terug naar de woning van uw tante in Jardines de la Cima. Op 30 juli diende u klacht in bij de Procuraduría para la Defensa de los Derechos Humanos (PDDH).

Daarnaast verklaart u homoseksueel te zijn en daardoor reeds verschillende incidenten te hebben meegemaakt. Zo bedreigden uw burens u met de dood omwille van uw seksuele oriëntatie en zeiden ze dat ze u niet meer wilden zien omwille van hun jonge kinderen. U schonk hier echter geen verdere aandacht aan en beschouwde het niet als een confrontatie. In 2016 echter werden u en een vriend na afloop van de Gay Pride in San Salvador, beledigd en geslagen door onbekenden terwijl jullie 's nachts door een donkere, verlaten buurt liepen. Toen jullie daarna in de bar toekwamen zagen jullie vrienden dat jullie bloed op jullie hadden. U had enkel bloed aan een wenkbrauw en wat blauwe plekken maar uw vriend was meer geslagen. Ook in 2017 was er een incident toen u na de Pride naar huis ging. Toen u met een vriend en een vriendin door de travestietenbuurt ging deed zich een gelijkaardig incident voor als in 2016. De travestieten sloegen en verjoegen jullie belagers maar niet zonder dat jullie zelf slagen en schoppen hadden gekregen. Enkele dagen voor uw vertrek naar België was er een laatste incident toen u samen met enkele vrienden in een park benaderd werd door een dronken en mogelijk ook gedrogeerde onbekende. Hij insinueerde dat hij banden had met de bende MS en dat hij en zijn vrienden van u een vrouw zouden maken. Op dat moment passeerde een patrouille van de politie zodat hij niets meer durfde te doen en jullie het park konden verlaten.

U verliet El Salvador samen met uw nicht, haar dochter en haar toenmalige partner op 18 augustus 2019 op legale wijze met het vliegtuig. Jullie reisden via Mexico en Spanje naar België, waar jullie op 24 augustus 2019 aankwamen.

Op 30 augustus 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de bendeleden.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, uw identiteitskaart, een klacht bij de Procuraduría para la Defensa de los Derechos Humanos (PDDH) en een overzicht van de vlucht naar Spanje. U legt omwille van uw persoonlijke asielmotieven voorts nog een attest van de organisatie Arc-en-Ciel en enkele foto's van uw tatoeages neer. Omwille van zijn persoonlijke asielmotieven legt de ex-partner van uw nicht een artikel over en een foto met een doodgeschoten vriend neer.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming vooreerst op dezelfde incidenten als diegene die werden aangehaald door uw nicht F. M. G. A. (...). In het kader van haar verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van deze vluchtmotieven. Gezien u zich beroept op dezelfde incidenten volgt u wat betreft dit aspect de beslissing van uw nicht. De beslissing van uw nicht luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

In de eerste plaats leggen u en J. P. (...) verschillende verklaringen af over de gebeurtenissen na de beweerde eerste bedreiging op 16 juni 2019. Waar u verklaart na drie weken bij uw moeder terug naar de colonia San Francisco te zijn verhuisd en vervolgens te zijn bedreigd op weg naar het werk (CGVS (...), p. 14), stelt hij namelijk dat jullie elk bij jullie moeder bleven tot jullie vertrek. Voorts verklaart hij dat jullie ook niet meer werden bedreigd (CGVS (...), p. 20-21). Bovendien maakte hij tijdens zijn interview op DVZ hier ook geen enkele melding van (Vragenlijst CGVS (...)). Hoewel jullie op het moment van uw terugkeer naar San Francisco en de tweede bedreiging niet op hetzelfde adres zouden hebben gewoond, kan wel degelijk verwacht worden dat u uw partner hierover op de hoogte zou brengen, te meer omdat jullie al samen een eerste bedreiging zouden hebben ondergaan en hiervoor het land gingen verlaten. Na jullie vertrek uit El Salvador verbleven jullie bovendien enkele maanden terug samen tot jullie in januari 2020 de relatie beëindigden (CGVS (...), p. 7).

Wanneer J. P. (...) gevraagd wordt waarom hij niet weet dat jullie naar het appartement in San Francisco waren teruggekeerd en vervolgens werden bedreigd, antwoordt hij dat hij niet meer met u sprak, dat u dat hebt verklaard zonder dat tegen hem te zeggen, en dat jullie de voorbereiding apart hebben gedaan. Hij weet echter niet waarom u het niet voordien zou hebben gezegd (CGVS (...), p. 23). Opnieuw is het allesbehalve aannemelijk dat u over dit belangrijk element niet met hem gesproken zou hebben en dat hij bovendien niet zou weten dat u twee weken terug bent gekeerd naar San Francisco.

Wanneer u wordt geconfronteerd met de vaststelling dat J. P. (...) niet op de hoogte is van de ingeroepen tweede bedreiging, antwoordt u dat u het hem hebt verteld, maar niet in detail. Dat deed u pas in België. U wilde het daarna nog verder verduidelijken, maar hij wilde niet langer met u praten na het einde van jullie relatie. Wanneer daarop gevraagd wordt op welk moment u voor het eerst iets over die bedreiging vertelde aan hem, stelt u dat u wel hebt gezegd dat u was bedreigd, maar zegt u in weerwil van uw antwoord op de vorige vraag ook in België het er niet in detail over te hebben gehad. Wanneer u vervolgens bevestiging wordt gevraagd of u aan J. P. (...) hebt verteld dat u bedreigd bent geweest, antwoordt u van wel, maar herhaalt u dat u geen details hebt gegeven (CGVS (...), p. 24). Naast de vaststelling dat het erg onwaarschijnlijk is dat uw partner niet meer over die tweede bedreiging zou willen weten of dat u hem hierover niet meer wilde vertellen, moet opgemerkt worden dat J. P. (...) nochtans duidelijk verklaarde dat u na 16 juni niet meer bent bedreigd (CGVS (...), p. 20). Jullie leggen hierover dus tegenstrijdige verklaringen af.

Wanneer vervolgens gevraagd wordt waarom u hem niet in detail vertelde over die tweede bedreiging, stelt u dat hij heel ongerust was en u hem niet meer ongerust wilde maken. Hij was namelijk ongerust omdat u naar San Francisco ging terugkeren en hij zei u dat u niet mocht terugkeren. Vervolgens bevestigt u expliciet dat J. P. (...) op de hoogte was van uw terugkeer naar San Francisco (CGVS (...), p. 24). Zoals eerder werd vermeld, beweerde hij echter dat jullie van 18 juni tot jullie vertrek de hele tijd bij jullie moeders verbleven (CGVS (...), p. 20). Wanneer u hiermee geconfronteerd, stelt u dat u niet weet waarom hij dat verklaarde en stelt u dat hij wel op de hoogte was (CGVS (...), p. 24). Ook over dit punt leggen jullie dus volledig tegenstrijdige verklaringen af.

Naast deze overduidelijke tegenstrijdigheden kan u bovendien niet verklaren waarom u terug zou keren naar San Francisco. De bendeleden zouden tijdens de eerste bedreiging namelijk gezegd hebben u daar niet meer te willen zien en gesteld hebben dat ze wisten waar u woonde (CGVS (...), p. 14). U had bovendien op dat moment al besloten om het land te verlaten (CGVS (...), p. 20) en kon nog een tijdje verblijven bij uw moeder (CGVS (...), p. 20). U geeft toe dat u een risico nam, maar dat het een moeilijke situatie was omdat er bij uw moeder weinig ruimte was, u nog borstvoeding gaf en u uw dochter enkel in het weekend zag. Het was verder ook moeilijk u te organiseren wat het werk betreft (CGVS (...), p. 20-21). Deze redenen zouden echter niet opwegen tegen de doodsb bedreiging die u vlakbij dat appartement zou hebben gekregen van personen die wisten dat u daar woonde. De geloofwaardigheid van uw verklaringen over een terugkeer naar San Francisco, en dus ook de tweede bedreiging die hierop volgde, wordt hierdoor dus verder ondermijnd.

Voorts vermeldde u in uw klacht bij de PDDH (bewijsstuk 3) helemaal niets over deze tweede bedreiging. U stelt dat u enkel naar de PDDH ging om een document te verkrijgen van uw klacht bij het parket omdat u al had beslist om naar België te komen. U dacht namelijk dat deze twee instanties hetzelfde waren, maar toen dat niet het geval bleek, legde u toch een korte verklaring af. Met deze uitleg kan u dan ook geenszins verklaren waarom u hierin wel de eerste bedreiging, maar niet de tweede vermeldde (CGVS (...), p. 23).

Ten gevolge van bovenstaande elementen kan niet anders dan vastgesteld worden dat deze tweede bedreiging compleet ongeloofwaardig is, wat uiteraard een uitermate negatieve impact heeft op uw algehele geloofwaardigheid, gezien het verband tussen de eerste en tweede bedreiging.

Ook jullie verklaringen over de eerste bedreigingen kunnen niet overtuigen. In de eerste plaats maakt J. P. (...) melding van een luide klap op de auto alsof er iets op gevallen was net voor de bendeleden de auto instapten (CGVS (...), p. 13). U verklaarde echter dat het eerste dat u merkte was dat de deur openging en dat ze instapten (CGVS (...), p. 17). Wanneer u met zijn verklaringen wordt geconfronteerd, antwoordt u dat u de slag niet hoorde, dat het misschien was wanneer ze de deur openden of sloten, dat het langs de kant van P(...) gebeurde en dat u aan de andere kant zat (CGVS (...), p. 25). Het is echter weinig aannemelijk dat u een klap, die door J. P. (...) wordt beschreven alsof er iets op de auto was gevallen, niet gehoord zou hebben. Uw verklaring kan dan ook niet overtuigen.

Daarnaast verklaarde J. P. (...) bij DVZ dat hij samen met u, uw dochter en uw moeder in de auto zat bij deze bedreiging (Vragenlijst CGVS (...)). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde hij aan dat dit verkeerd werd genoteerd (CGVS (...), p. 2). Wanneer hij nadien nog eens geconfronteerd wordt met die verklaring, herhaalt hij dat het een vergissing was, ofwel omdat het verkeerd werd genoteerd, ofwel omdat hij het verkeerd had gezegd en het bij het voorlezen niet had opgemerkt (CGVS (...), p. 21-22). Dat hij over dit essentieel element zich zou vergissen of bij het voorlezen niet zou opmerken dat dit verkeerd was, is weinig aannemelijk en plaatst de geloofwaardigheid van jullie problemen met bendeleden verder op losse schroeven.

Het is verder ook weinig aannemelijk dat de bendeleden jullie in de auto zouden onderscheppen om te zeggen dat ze jullie niet meer willen zien, terwijl ze aangeven te weten waar jullie wonen en werken. Wanneer u hierop wordt gewezen antwoordt u het volgende: "Eerlijk ja, daar dachten we ook aan, op het moment dat we in de wagen zaten, maar ik weet niet of ze ons al in het oog hielden, of dat ze ons op dat moment pas zagen, maar zoals ik zei is er altijd iemand op de brug aan het waken, ik weet niet hoe je het noemt, een bendelid dat waakt, we waren met de wagen en ik weet niet of ze ons in het oog hielden, of dat het toevallig op het moment was" (CGVS (...), p. 18). U kan hiermee deze onwaarschijnlijkheid geenszins verklaren.

Voorts stelt J. P. (...) ook dat jullie een klacht gingen indienen bij de politie en zegt hij expliciet dat die klacht niet tot bij het parket ging (CGVS (...), p. 14). U verklaart daarentegen dat u op 18 juni een eerste klacht indiende bij het parket-generaal en dat u bovendien met J. P. (...) naar een tweede afspraak ging (CGVS (...), p. 10-11). Jullie leggen hierover dus tegenstrijdige verklaringen af. Ook over de datum van deze eerste klacht en jullie vertrek uit San Francisco leggen jullie weinig coherente verklaringen af. Jullie verklaren namelijk allebei dat jullie een dag na het incident de woning daar verlieten en klacht indienden (CGVS (...), p. 19; CGVS (...), p. 14; Vragenlijst CGVS (...)). Vervolgens hebben jullie het echter allebei over 18 juni (CGVS (...), p. 20; CGVS (...), p. 10), dus twee dagen na de eerste bedreiging. Voorts stelt J. P. (...) ook eerst dat hij op 19 juni naar het huis van zijn moeder ging (CGVS (...), p. 7). Dat jullie hierover tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen afleggen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast staat op de neergelegde klacht bij de PDDH dat de feiten, de eerste bedreiging dus, op 18 juni plaatsvond (bewijsstuk 3). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat 18 juni de dag was dat u de eerste klacht neerlegde (CGVS (...), p. 24-25). Nochtans geeft u wel het uur van de eerste bedreiging, namelijk 16 uur (CGVS (...), p. 18-19) en de locatie, namelijk onder het viaduct van Avenida Las Amapolas en Boulevard Venezuela (CGVS (...), p. 17; CGVS (...), p. 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat u het op dat vlak wel over de bedreiging zou hebben. Bovendien verklaart u in deze

klacht opnieuw dat u een dag na de bedreiging klacht ging indienen bij het parket-generaal, wat dan naargelang de interpretatie op 17 of 19 juni zou geweest zijn (bewijsstuk 3). De inhoud van deze klacht ondermijnt de geloofwaardigheid van deze eerste bedreiging dan ook verder.

U stelt voorts dat u deze tweede klacht deed omdat u van de eerste geen bewijs had gekregen. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u van uw moeder een brief had gekregen voor een afspraak bij het parket-generaal. Hierbij dient aangestipt te worden dat het aan u als verzoeker is om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming alle nodige documenten voor te leggen. Een bewijs van uw klacht bij het parket-generaal valt hier dus zeker onder. U legde dit echter niet spontaan voor, waarop u aangemaand werd dit alsnog te doen (CGVS (...), p. 11). Op 4 december 2020, bijna drie maanden na dit verzoek van de protection officer, hebt u echter nog steeds nagelaten hier een bewijs van over te maken. Dit geldt bovendien ook voor de gevraagde kopie van uw DUI (CGVS (...), p. 15). Dat u op dergelijke wijze aan uw medewerkingsplicht verzaakt, heeft dan ook verder een negatieve impact op de geloofwaardigheid van deze klacht en de problemen die er aan vooraf zouden zijn gegaan. Tot slot maakte J(..) P(...) melding van een gevecht op een voetbalveld met een bendelid, waarvan hij denkt dat het misschien verband zou kunnen houden met de bedreigingen die erop volgden (CGVS (...), p. 12-14). U haalde dit echter niet spontaan aan en wanneer u ermee wordt geconfronteerd, geeft u aan dat dit gevecht heeft plaatsgevonden in mei, maar dat u dat niet met elkaar in verband had gebracht (CGVS (...), p. 22). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt J. P. (...) eveneens dat dit plaatsvond in mei, meer bepaald op de tweede zaterdag van de maand (CGVS (...), p. 16). Tijdens zijn interview op DVZ stelde hij echter dat het drie dagen voor de bedreiging gebeurde (Vragenlijst CGVS (...)). Wanneer hij hiermee werd geconfronteerd, zegt hij niet te weten welke data ze hebben opgeschreven en herhaalt hij dat het in mei plaatsvond (CGVS (...), p. 22-23). Dat hij over de datum verschillende verklaringen aflegt, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis en relateert een mogelijk verband met een eventuele latere gebeurtenis. Bovendien werd eerder in deze beslissing de ongeloofwaardigheid van die gebeurtenissen al ruimschoots gemotiveerd. Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt kunnen maken. Daar geen geloof wordt gehecht aan deze gebeurtenissen kunnen zij niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming."

Daarnaast bent u volgens uw verklaringen homoseksueel. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de El Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, dat de overheid de laatste jaren verschillende positieve maatregelen heeft genomen om de LGBTI gemeenschap te beschermen, en dat lokale organisaties die het opnemen voor de rechten van homoseksuele personen erin geslaagd zijn om een wijziging van de strafwet af te dwingen waardoor strengere straffen opgelegd kunnen worden voor haatmisdrijven ingegeven door seksuele geaardheid en genderidentiteit. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Voorts blijkt uit informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de pride parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. Zo namen er in 2018 meer dan twaalf duizend mensen deel aan de gay pride in de hoofdstad en aan de verschillende activiteiten georganiseerd door de Nationale LGBTI federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende deelnemers aan de pride getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Ook UNHCR heeft in de eligibility guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Wat betreft de nachtelijke agressie die u onderging na de Gay Pride in 2016 en 2017 dient eerst opgemerkt te worden dat het CGVS deze feiten veroordeelt. Er moet vastgesteld worden dat u en uw kennissen bij deze agressie op straat het slachtoffer werden van homofob geweld omdat jullie herkenbaar waren als deelnemers aan de Gay Pride. U geeft echter op geen enkel moment aan dat u de daders kende of dat u ervoor of erna nog problemen kende met deze personen (CGVS (...), p. 17-18). Hoewel het gaat om feiten die het CGVS verwerpelijk en ernstig vindt, zijn er dus goede redenen om aan te nemen dat u na de ingeroepen incidenten niet langer onder de specifieke aandacht van de daders stond en dat u in de toekomst geen hoger risico loopt dan andere mensen met uw profiel in El Salvador, om opnieuw gevisieerd te worden. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat deze gewelddaden u niet belet hebben om ook nadien nog deel te nemen aan de Gay Pride (CGVS (...), p. 8) en dat deze feiten voor u ook niet een directe aanleiding vormden om het land te verlaten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit deed u namelijk pas na de voorgehouden problemen met bendeleden die in deze beslissing al ongeloofwaardig werden bevonden.

Wat de doodsb bedreiging door uw burens betreft, wordt de ernst ervan erg gerelativeerd door uw eigen houding tegenover deze bedreiging. U stelt namelijk dat u het niet als een confrontatie zag omdat u er geen aandacht aan besteedde (CGVS (...), p. 19). U haalt dan ook niet aan dat u hierdoor verhuisd zou zijn of dat deze burens ook maar iets concreet gedaan zouden hebben. Ook hier dient opgemerkt te worden dat dit voor u geen directe aanleiding vormde om internationale bescherming te vragen.

Ook het laatste incident dient gezien te worden in de Salvadoraanse context van algemene homofobie. Het gaat hier namelijk ook over een toevallige confrontatie met een dronken persoon die u niet kende. Bovendien richtte deze persoon zich aanvankelijk op de hele groep vooraleer u te viseren omdat u niet antwoordde op zijn vragen. Vervolgens konden jullie het park verlaten (CGVS (...), p. 13). Ook wat dit betreft is er dus geen reden om aan te nemen dat u verder problemen zal kennen met deze persoon of dat u door dat incident een groter risico loopt bij een terugkeer.

Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat u op een relatief normale en duurzame manier kon leven als homoseksuel in El Salvador. U had al meer dan drie jaar vast werk (CGVS (...), p. 5-6) en bovendien waren uw directe baas en enkele collega's op de hoogte van uw seksuele oriëntatie. Zij maakten hier geen probleem van (CGVS (...), p. 15-16). U was ook in staat om verschillende en duurzame relaties te hebben in uw land van herkomst (CGVS (...), p. 16). Hoewel u aangeeft dat uw tante moeite had om uw homoseksualiteit te aanvaarden (CGVS (...), p. 15), kon u wel gratis verblijven in een appartement dat haar eigendom is (CGVS (...), p. 6) en stelt u dat u ook in haar eigen woning terecht zou kunnen indien u problemen zou kennen (CGVS (...), p. 11). Deze aspecten tonen dan ook aan dat u op een duurzame wijze kon leven als homoseksuel in El Salvador en dat bij een terugkeer kan aangenomen worden dat u niet in een precarie situatie terecht zal komen omwille van uw geaardheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgara.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgara.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgara.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten en uw identiteitskaart tonen jullie identiteit en nationaliteit aan die niet betwist wordt. De data van jullie reis worden evenmin in deze beslissing in twijfel getrokken. Wat de klacht bij de PDDH betreft, dient opgemerkt dat deze louter een neerslag vormt van jullie verklaringen bij deze instantie en dat deze dus slechts waarde heeft voor zover de problemen die erin worden vermeld geloofwaardig worden bevonden, wat in deze dus niet het geval is. Bovendien dient daarbij nogmaals aangestipt te worden dat u een aanzienlijk deel van de problemen die u beweert gehad te hebben, niet in deze klacht zijn opgenomen. Dit document kan dan ook geen ander licht werpen op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen. Uw deelname aan een vorming van Maison Arc-en-Ciel en uw seksuele oriëntatie die u hiermee wenst aan te tonen, worden in deze beslissing niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt zij een beoordelingsfout op.

Verzoekster vangt de uiteenzetting van haar enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde feiten en gebeurtenissen, verwijst verzoekster naar de elementen die haar niet heeft uiteengezet in het verzoekschrift tegen de beslissing die genomen werd in haar hoofde. Zij citeert uit dit verzoekschrift als volgt:

"Verzoekende partij wenst vooreerst te verwijzen naar het aangepaste feitenrelaas en de uitleg die zij heeft gegeven voor haar onware verklaringen over het tweede incident. Zij dacht dat zij een recenter en persoonlijker incident moest aanhalen om kans te maken op de erkenning van een bescherming.

Zij volhard in de geloofwaardigheid van het eerste incident.

Het feit dat zij zich een klap niet herinnerd alvorens de bendeleden in de auto zag binnenkomen is een zeer kleine hiaat met het relaas van J. P. (...). Het valt niet uit te sluiten dat verzoekster en haar toenmalige partner zich andere elementen wel of niet herinneren.

J. P. (...) heeft bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud aangegeven dat er een fout was in het neerschrijven van zijn verklaringen op de DVZ. Het valt niet uit te sluiten dat hij zich zou hebben versproken. Het valt ook niet uit te sluiten dat de tolk hem slecht zou hebben vertaald. In de context van het eerste gehoor op de DVZ is het ook niet onwaarschijnlijk dat hij de fout bij de herlezing niet ontdekte. Aan deze tegenstrijdigheid moet er een beperkt gewicht worden gegeven in de beoordeling van de geloofwaardigheid.

De verwerende partij staft haar redenering over het feit dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat de bendeleden verzoekster, haar toenmalige partner en haar nicht in de wagen zouden onderscheppen op niets. Dit is een subjectieve opinie die op niets meer dan de eigen verwachtingen staft. De modus operandi van de bende is onvoorspelbaar en uit niets blijkt dat de gang van zaken zoals beschreven door verzoekster, haar toenmalige partner en haar nicht niet zou kunnen plaatsvinden in El Salvador. Dit is zeker het geval dat de colonia waar verzoekster woonde beveiligd is met veiligheidsagenten en een hefboom met controles. Het is dus, hoewel niet onmogelijk, niet evident om ze thuis te contacteren.

Wat de instantie waar verzoekster en haar partner zich richten heeft J. P. (...) de instellingen slecht benoemd. Zij zijn naar het parket gegaan. Van asielzoekers mag er geen grondige kennis van het juridisch systeem en het verschil tussen parket en politie worden verwacht. De klacht wordt op de 18de ingediend. Verzoekster, haar nicht en J. P. (...) verhuizen op de 19de.

Verzoekster legt haar DUI neer (stuk x). Zij heeft nagevraagd aan haar moeder voor een kopie van de oproeping van het parket, maar haar moeder heeft dit document niet teruggevonden.

J. P. (...) vermoed dat er op de DVZ drie dagen werden genoteerd als tijdspanne tussen het gevecht en het incident onder de brug, terwijl hij het had over drie weken. Dat verzoekster aan haar toenmalige partner niet dezelfde lezing hebben van het mogelijk verband tussen dit gevecht en het incident is geen reden tot twijfel. Hierover komt er sowieso nooit een zekerheid en kunnen verzoekers slecht vermoedens hebben en hypothesen formuleren. De eventuele tegenstrijdigheden op dit vlak zijn zonder impact op de beoordeling van de geloofwaardigheid."

Deze elementen worden ook door verzoekster ingeroepen tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de geloofwaardigheid van de eerder gekregen bedreiging.

Verzoekster meent geloofwaardig te zijn wanneer zij stelt dat zij reeds het slachtoffer was van bedreigingen.

Vervolgens zet verzoekster het volgende uiteen met betrekking tot de door haar geuite vrees omwille van haar seksuele geaardheid:

"Daarnaast valt het op dat de verwerende partij niet betwist dat :

- Verzoekster al tweemaal aangevallen werd omwille van haar seksuele geaardheid;
 - Verzoekster al jaren beledigd werd door haar burens omwille van haar seksuele geaardheid;
 - Verzoekster door een gewapende man openlijk werd bedreigd omwille van haar seksuele geaardheid en dat de persoon haar heeft gezegd dat van verzoekster, met zijn vrienden "een vrouw zou maken".
- Over die persoon vermoed verzoekster dat het een bendelid is omwille van het merk van schoenen die hij droeg (zie persoonlijk onderhoud, p. 20) die voorbehouden is aan de bendeleden en verboden voor de andere personen.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoekster haar relaties moest stopzetten omwille van de homofobie in El Salvador die niet werd aanvaard en niet toelaat om samen te leven (zie persoonlijk onderhoud, pp. 16-17).

In het Salvadoraans context van homofobie is de opstapelingen van deze feiten een zwaarwichtig feit. Dit blijkt uit de landeninformatie gevoegd aan dit verzoekschrift (stukken 7, 8, 9 en 10) en de Coi over de veiligheidssituatie gevoegd door de verwerende partij.

COI veiligheidssituatie, pp. 16-17 :

"(...)"

Verwerende partij moet de vrees van verzoekers niet alleen op basis van hun eigen ervaring beoordelen maar ook met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, artikel 48/6. §5, a) van de wet van 15.12.1980).

In casu moet verwerende partij op zijn minst rekening houden met de situatie van homoseksuelen in El Salvador. Dit houdt op zijn minst in dat zij hierover informatie verzamelt om het risico nauwkeurig te onderzoeken. De persartikels die worden gevoegd zijn onvoldoende om een globaal beeld van de situatie te maken en de nood aan internationale bescherming te evalueren.

Verwerende partij kan zich niet ontdoen van het toekomstig risico voortvloeiende uit de seksuele geaardheid van verzoeker te onderzoeken op basis van alle pertinente en actuele informatie die zij de verantwoordelijkheid heeft te verzamelen.

Dit is des te meer het geval dat de door haar toegevoegde informatie getuigt van een zeer hoog risico op vervolging voor leden van de LGBT-gemeenschap (Coi Focus veiligheidssituatie, p.16).

Het behoren aan de LGBT-gemeenschap maakt elk terugkeer ook bijzonder delicaat:

"(...)" (Coi 09.01.2020 p. 11)

"(...)" (COI 09.01.2020, p. 12)

"(...)" (COI 09.01.2020 p. 20-21)

Dit is ook bevestigd in het recent rapport van Human Rights Watch van februari 2020³

“(…)”

Deze informatie toont aan dat er een hoog risico bestaat bij terugkeer voor leden van de LGBT-gemeenschap en staakt verzoekers vrees in dit verband. Hun vrees is niet louter hypothetisch. Verwerende partij was onzorgvuldig door dit niet te onderzoeken in schending van haar verplichtingen (o.a. haar samenwerkingsplicht en artikel 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980).

Het geweld en de discriminatie tegen LGBT in El Salvador dwingt hen het land te verlaten of te sterven als gevolg van de handelingen van bendes en veiligheidsdiensten van een regering die geneigd is om naast deze moorden te kijken (stuk 9.a)

Recent blijkt ook een toename van de moorden van LGBT personen (stuk 9.b)

Het risico moet worden onderzocht in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie (hoger uiteengezet) maar ook van het EHRM in haar arrest B. en C. Tegen Zwitserland van 17.11.2020.

In dit arrest wordt de situatie van Gambië als volgt samengevat: er is geen systematische vervolging van de autoriteiten tegen homoseksuelen. Wel kan het gebeuren dat leden van de veiligheidsdiensten geweld plegen. Homofobie is echter wijdverspreid en kan tot geweld leiden van privé-actoren.

In dit samengevat context, voor een persoon die niet overtuigde dat hij reeds specifieke problemen had ondervonden omwille van zijn seksuele geaardheid, heeft het EHRM beslist dat er noodzakelijk een onderzoek moest worden gevoerd naar het bestaan van een bescherming van de autoriteiten tegen de handelingen van privé actoren.

IN El Salvador is de situatie vergelijkbaar: er is geen systematische vervolging, wel kunnen leden van de veiligheidsdiensten zich schuldig maken aan vervolgingen om homofobische redenen, alsook andere prive actoren.

De waarschijnlijk van het risico op vervolging hangt dus voornamelijk af van de mogelijkheden tot bescherming. Het blijkt niet dat er een mogelijk tot bescherming is van tegen homofobische vervolgingen. Dit blijkt uit het feit dat de veiligheidsdiensten zelf homofob geweld plegen. Dit blijkt ook uit de verschillende getuigenissen in recente rapporten van Human Rights Watch (stuk 7 en 8).

De UNHCR heeft in zijn bijdrage voor de Universal Periodic Review in maart 2019 (stuk 9.c) gesteld dat de autoriteiten falen in het aanpakken van het geweld tegen de LGBT personen, die sociaal onzichtbaar blijven en beveelt aan een actie plan voor de bescherming van de LGBT personen die het risico lopen op gedwongen verplaatsing (p. 3)

Verzoekende partij voegt ook informatie bij die in het Spaans opgesteld werd. Deze informatie moet nog worden vertaald. Echter had deze door verwerende partij in overweging moeten worden genomen aangezien het rapport van CEAR in de COI Focus over de veiligheidssituatie wordt geciteerd mag er worden verwacht dat deze informatie door verwerende partij gekend is.

Stuk 10.b zou gekend moeten zijn aangezien zij uitgegeven werd door een gezaghebbende organisatie voor mensenrechten in het Amerikaans continent, de OAS (organisatie van de Amerikaanse Staten) en de CIDH (Inter-Amerikaanse Commissie voor Mensenrechten).

Dit laatste stuk werd opgesteld na een bezoek in El Salvador en een specifiek onderdeel van het document werd besteed aan de situatie van de vrouwen en de LGBT-personen (p. 8 en volgenden). Er wordt gesteld dat de algemene situatie van in El Salvador het recht van de LGBT personen om te leven vrijgesteld van geweld en discriminatie in het gedrang brengt. De algemene situatie maakt het uitoefenen van geweld mogelijk en het geweld wordt effectief in alle straffeloosheid gepleegd. Er wordt vastgesteld dat een hoog aantal van LGBT-personen het land moeten verlaten om te ontsnappen aan bedreiging, moord of verdwijning (p. 11). De actoren van vervolging zijn zowel de bendes, de bevolking, waaronder de familie, en de autoriteiten.

De beschikbare en toegevoegde informatie toont aan dat de door verzoekers geuite vrees ten aanzien van de bendes, de veiligheidsdiensten, de bevolking in het algemeen niet louter hypothetisch is en dat deze vrees gestaafd wordt door de objectieve informatie.

Men mag van verzoeker niet verwachten dat zij haar geaardheid zou verbergen en terughoudendheid zou vertonen.

Dit heeft als gevolg dat het niet pertinent is om, zoals verwerende partij het in haar beslissing doet, een lijst te maken van wat voor verzoekers wel mogelijk was om te besluiten dat zij in staat zou zijn geweest om een zekere vorm van ontplooiing van haar seksueel, affectief, sociaal en economisch leven te hebben in haar land van herkomst. Het risico moet worden onderzocht in de hypothese waar zij haar geaardheid niet zou verbergen en dat het dus algemeen geweten zou zijn dat zij homoseksueel is, inbegrepen door de bendeleden.

Het blijkt dat er geen enkele effectieve bescherming voorhanden is voor slachtoffers van haatmisdaden met homofobe motieven. Erger, het blijkt dat de veiligheidsdiensten zelf vaker schuldig zijn aan homofobe misdaden en hiervoor nooit, of héél uitzonderlijk, voor worden vervolgd en gerechtigd.

Het feit dat er een gay pride kan worden georganiseerd vermindert het risico om te lijden van het geweld van de veiligheidsdiensten en de benden in het dagelijks leven helemaal niet.

Zeker gezein verzoekster reeds slachtoffer was omwille van haar deelname aan de gay pride. Dat zij toen herkenbaar zou zijn als deelneemster is niet relevant, gezien men moet veronderstellen dat haar seksuele geaardheid door iedereen gekend is. Dit is dus een duidelijke aanwijzing van het risico dat zij loopt.

Dit is des te meer het geval dat verzoeker drie tatoeages heeft waaruit haar seksuele oriëntatie kan blijken. Deze tatoeages werden niet besproken ondanks het feit dat zij naar de verwerende partij werden doorgestuurd (zie stuk 11). Dit vormt een bijkomend risico voor verzoekster.

Gezien de beschikbare informatie en de informatie die in huidig verzoekschrift wordt bijgevoegd moet het statuut van vluchteling worden toegekend aangezien verzoekster een gegronde vrees heeft zowel ten aanzien van de bendes als van de autoriteiten omwille van haar seksuele geaardheid."

Verzoekster meent verder dat de ernst van de incidenten die zij in El Salvador ondergaan heeft en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen, waarna zij verwijst naar de artikelen 48/3, § 2, eerste lid, en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling houdt volgens verzoekster een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van "goede redenen" om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekster betoogt dat, aangezien haar verklaringen aantonen dat zij reeds slachtoffer was van bedreigingen vanuit de *pandilla*, er moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, in het bijzonder nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoekster wijst op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *mara's* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld dat er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoekster verwijst hiervoor naar de COI Focus "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, zo vervolgt zij. Verzoekster betoogt nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en verwijst hiertoe naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en de update ervan van 9 januari 2020 en naar andere bronnen die deze informatie zouden bevestigen. Verzoekster besluit dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat zij een groot risico loopt om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te zullen worden en acht het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verzoekster betoogt voorts dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist en dat daarbij "*het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden*" in overweging moet worden genomen. Zij wijst erop dat terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker, dat de Raad recent in die zin geoordeeld heeft en dat in hetzelfde arrest wordt gesteld dat de "*verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen (...) met verhoogde aandacht (dienen) te worden onderzocht*". Zij betoogt dat hoewel een individuele beoordeling imperatief blijft, het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed is voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer en meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel toegepast moet worden.

Met verwijzing naar de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 voegt verzoekster verder toe dat haar verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarboven stelt het IOM geen informatie bij te houden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast haalt verzoekster aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoekster meent dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofdte van de benedeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens haar frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor haar het geval is, en wat zij bevestigt acht door de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020 waaruit zij vervolgens citeert. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoekster heel duidelijk uit de inhoud van het rapport *“Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van Human Rights Watch van februari 2020, waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden en dat de informatie van de *“speciale rapporteur van de verenigde Naties over Mensenrechten”* bevestigt. Verzoekster meent dat op basis van deze informatie dient te worden besloten dat zij verschillende kenmerken vertoont op basis waarvan zij als risicopersoon dient te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Zij besluit op basis van *“het cumulatief effect van deze risicofactoren”* dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts haalt verzoekster landeninformatie aan waaruit volgens haar blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. Zij wijst erop dat de moeilijkheid om bescherming door de nationale autoriteiten te verkrijgen ook wordt onderlijnd door UNHCR in twee recente tussenkomsten voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Amerikaanse rechtbanken (stukkenbundel verzoekster, stukken 4 en 5). Verzoekster besluit dat er geen bescherming mogelijk is door de nationale autoriteiten en voegt hieraan nog het volgende toe:

“Dit zeker gezien de specifieke situatie van leden van de LGBT gemeenschap (zie hierboven) en ondanks de sensibilisatie van politieagenten en parketten.

Daarnaast moet de doeltreffendheid van de aangeboden bescherming nauwkeurig worden onderzocht rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak, waaronder de seksuele geaardheid van verzoekers.

Het blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten zelf vaak de auteur zijn van homofob geweld. IN de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat er tot nu toe nauwelijks toepassing werd gemaakt van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen. Nauwelijks is hier een eufemisme, en het aantal veroordelingen telt zich waarschijnlijk op de vingers van één hand. Dit is onrustwekkend in de gewelddadig context van haat tegen LGBTI personen in El Salvador.

In dit opzicht is het feit dat de autoriteiten politieagenten en openbare aanklagers sensibiliseren verre van voldoende om te kunnen besluiten dat verzoekers zouden kunnen rekenen op een bescherming in de zin van artikel 48/5 van de wet van 15.12.1980 in het geval dat zij het slachtoffer zouden zijn van homofobische vervolgingen.”

Verder betoogt verzoekster dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador haar geen veiligheid kan bieden. Zij meent bij hervestiging het voorwerp te zullen vormen van een onderzoek door de daar aanwezige benedeleden. Verzoekster citeert uit voornoemd rapport van Human Rights Watch dat volgens haar bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Zij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij onderging in El Salvador ertoe leiden dat zij in geval van terugkeer naar dat land een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in haar land van herkomst aan dit gevaar kan onttrekken.

Verzoekster verwijst voorts naar artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'politieke overtuiging' en artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Zij stelt dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoekster, die meent dat de vervolging door de bende die zij vreest wel degelijk een vervolging is *"die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende"*. Verzoekster is er dan ook van overtuigd wel degelijk vervolging te vrezen omwille van haar politieke overtuiging, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Zij stelt ook deel uit te maken van een sociale groep omwille van haar seksuele geaardheid.

Ten slotte verwijst verzoekster voor de interpretatie van het begrip *"gewapend conflict"* uit artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 30 januari 2014 in de zaak C-285/12, *"Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"*, naar de conclusie van de advocaat-generaal in deze zaak en naar het standpunt van UNHCR. Zij wijst erop dat er in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld wordt aangegeven, maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepaling moet volgens haar autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht. Zij voert aan dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerden, dat daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in El Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflictzones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking), dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd, en dat de GIWPS besluit dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Gezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet ook volgens verzoekster worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst er nog op dat de ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, waarschijnlijk zelfs het gevaarlijkste land ter wereld, en dat niemand, behalve de hoogste sociale klassen, aan de invloed en de gewelddaden van de bendes kan ontsnappen. Zij stelt ook persoonlijke omstandigheden te vermelden die het risico om het slachtoffer te worden van het bende-geweld in El Salvador verhogen, met name dat zij het land heeft verlaten en door de bendes zal onderzocht worden in geval van terugkeer, wat waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat zij in het buitenland verbleef, wat de indruk zal wekken dat zij over voldoende financiële middelen beschikt en van haar een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld, dat zij al eerder het slachtoffer was van de bendes in El Salvador, dat zij tatoeages heeft die een indicatie vormen van haar seksuele geaardheid en dat zij al fysiek werd lastiggevallen en bedreigd met verkrachting. Om deze redenen meent zij dat haar het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 (stuk 3);
- het document "*Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights*" van UNHCR van 30 januari 2017 (stuk 4);
- een uittreksel uit het document "*BRIEF OF AMICUS CURIAE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES IN SUPPORT OF PLAINTIFFS-APPELLEES in the case GRACE, et al, Plaintiffs-Appellees, v. WILLIAM P. BARR, ATTORNEY GENERAL, et al, Defendants-Appellants*" van 31 juli 2019 (stuk 5);
- een fotokopie van de DUI van verzoekster (stuk 6);
- het artikel "*Anti-LGBT Persecution in El Salvador, Guatemala, Honduras. US Barriers to Asylum Block Path to Safety*" van Human Rights Watch van 7 oktober 2020 (stuk 7);
- uittreksels uit het rapport "*Every Day I Live in Fear. Violence and Discrimination Against LGBT People in El Salvador, Guatemala, and Honduras, and Obstacles to Asylum in the United States*" van Human Rights Watch van oktober 2020 (stuk 8);
- het internetartikel "*Leave or die, options of the LGBTI community in El Salvador*" van 7 augustus 2019 (stuk 9.a);
- het internetartikel "*Pressure mounts for El Salvador to investigate wave of LGBT+ killings*" van 22 november 2019 (stuk 9.b);
- het rapport "*Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation report Universal Periodic Review: 3rd Cycle, 34th Session, El Salvador*" van UNHCR van maart 2019 (stuk 9.c);
- het document "*Buscamos refugio, Nuestra guerra son las maras*" van CEAR van 2019 (stuk 10.a);
- de persmededeling "*CIDH presenta observaciones preliminares de su visita in loco a El Salvador*" van OEA (stuk 10.b);
- een e-mail van 12 oktober 2020 aan verwerende partij met bijkomende foto's (stuk 11).

2.2.2. In haar nota met opmerkingen refereert verwerende partij (onder meer) aan de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020.

2.2.3. Op 17 juni 2021 legt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan het arrest nr. 254 183 van 7 mei 2021 van de Raad (stuk 1) en de "*Country policy and information note: fear of gangs, El Salvador*" van UK Home Office van januari 2021 (stuk 2).

2.2.4. Op 21 juni 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer met referenties naar volgende documenten:

- het artikel "*Bias-Motivated Violence Against LGBT People in El Salvador*" van Human Rights First van 18 januari 2017 (stuk 1);
- het artikel "*Portraits of Pride: El Salvador*" van International Women's Media Foundation van juli 2018 (stuk 2);
- het rapport "*The impact of violence on LGBTI people in the North of Central America*" van Norwegian Refugee Council van 15 november 2019 (stuk 3);
- het artikel "*Camila, the First Transgender Victim to Find Justice in 25 Years*" uit El Faro van 2 oktober 2020 (stuk 4);
- het rapport "*I'm Lucky to Still be Alive. Violence and Discrimination Against LGBT People in El Salvador*" van Human Rights Watch van januari 2021 (stuk 5);
- het "*El Salvador 2020 Human Rights Report*" van United States Department of State - Bureau of Democracy, Human Rights and Labor van 30 maart 2021 (p. 1-2 en p. 22-23) (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving

van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de rechten van verdediging, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij haar rechten van verdediging geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde incidenten als diegene die werden aangehaald door haar nicht F. M. G. A. en in het kader van haar verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van deze vluchtmotieven, waarbij de motieven van de beslissing in hoofde van haar nicht worden hernomen, omdat (B) zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat omwille van haar homoseksuele geaardheid, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (E) de door haar, haar nicht en de ex-partner van haar nicht neergelegde documenten niets veranderen aan deze vaststellingen. Al deze overwegingen en vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met een criminele bende. Verzoekster verklaart dat deze problemen begonnen toen zij op 16 juni 2019 samen met haar nicht en de (inmiddels ex-)partner en dochter van haar nicht met de auto op weg was van haar woning in de *colonia* San Francisco naar een winkelcentrum en twee bendeleden instapten. De bendeleden zouden verzoekster en de ex-partner van haar nicht hebben geïnterviewd en hen gevraagd hebben of zij tot een bende behoorden. De ex-partner van verzoeksters nicht zou geantwoord hebben dat zij tot geen enkele bende behoorden en de bendeleden aangemaand hebben tot kalmte. Daarop zouden de bendeleden opgemerkt hebben dat de ex-partner van verzoeksters nicht voorheen niet in de buurt woonde en gevraagd hebben waar hij dan wel woonde en wat hij in de buurt kwam doen. Zij zouden gezegd hebben dat hij er niet thuishoorde en dat ze hem en verzoekster er niet meer wilden zien. Nog zouden de bendeleden gezegd hebben dat ze hen niets zouden aandoen omdat ze geen wapen bijhadden maar dat ze hun woonst zouden moeten verlaten, want dat ze wisten waar ze woonden, werkten en uithingen. Vervolgens zouden de bendeleden weer zijn uitgestapt. Twee dagen na dit incident zou verzoekster samen met haar nicht en de ex-partner van haar nicht klacht hebben ingediend bij het Parket-Generaal en verhuisd zijn naar het huis van de moeder van haar nicht. Verzoekster verklaart tijdens haar administratieve procedure dat zij na drie weken besloot om terug te keren naar haar woning in San Francisco en dat zij nog eens twee weken later op weg naar het werk met haar nicht werd tegengehouden en bedreigd door een bendelid. Het bendelid zou ermee gedreigd hebben hen te verkrachten en te vermoorden. Daarop zou verzoekster met haar nicht zijn teruggekeerd naar de woning van de moeder van haar nicht in Jardines de La Cima. Op 30 juli 2019 dienden verzoekster en haar nicht klacht in bij de *Procuraduría para la Defensa de los Derechos Humanos* (hierna: PDDH). Verzoekster verliet haar land van herkomst samen met haar nicht en de dochter en toenmalige partner van haar nicht op 18 augustus 2019 en reisde via Mexico en Spanje naar België. Bij terugkeer stelt zij te vrezen dat zij zal gedood worden door de bendeleden.

Behalve de bedreiging op 16 juni 2019 en de daaropvolgende feiten die zij aanhaalt als rechtstreekse aanleiding voor haar vlucht, geeft verzoekster aan in El Salvador reeds verschillende incidenten te hebben meegemaakt omwille van haar homoseksuele geaardheid. Zo zouden zij en een vriend in 2016 na afloop van de *Gay Pride* in San Salvador beledigd en geslagen zijn door onbekenden terwijl zij 's nachts door een donkere, verlaten buurt liepen, en ook in 2017 zou zich na afloop van de *Gay Pride* een gelijkaardig incident hebben voorgedaan. Enkele dagen voor haar komst naar België zou verzoekster samen met enkele vrienden in een park benaderd zijn door een dronken en mogelijk gedrogeerde onbekende, die een pistool bijhad en insinueerde dat hij banden had met de bende MS en dat hij en zijn vrienden van verzoekster een vrouw zouden maken. Op gegeven moment zou een politiepatrouille gepasseerd zijn en zou verzoekster van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om het park te verlaten met haar vrienden en zich in het huis van één van hen te verschuilen. Daarnaast zouden haar burens verzoekster met de dood hebben bedreigd omdat ze lesbisch was en niet gewild hebben dat hun jonge kinderen haar zouden zien. Hieraan zou verzoekster evenwel naar eigen zeggen geen aandacht hebben besteed.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster als reden voor haar vertrek dezelfde vervolgingsfeiten aanhaalt als deze die haar nicht heeft aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, met name de bedreiging door bendeleden op 16 juni 2019 toen zij op weg waren naar het winkelcentrum en de bedreiging door een bendelid enkele weken later toen zij op weg waren naar hun werk. Met het arrest nr. 257 605 van 1 juli 2021 heeft de Raad aan verzoeksters nicht zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot de verklaringen die verzoeksters nicht en de ex-partner van verzoeksters nicht hebben afgelegd over de feiten die de aanleiding zouden hebben gevormd voor hun vertrek:

“Te dezen wijst de Raad erop dat, waar in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de bedreigingen die zij en haar nicht na het vermeende incident van 16 juni 2019 nog zouden hebben gekregen tijdens een tweede incident, verzoekster in haar verzoekschrift erkent dat zij hierover valse verklaringen heeft afgelegd. Van een kandidaat-vluchteling mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de (adjunct-)commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Gelet op bovenstaande bekentenis blijkt dat verzoekster niet geheel de waarheid vertelde over de feiten en gebeurtenissen die haar ertoe zouden hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten en dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij en haar nicht het tweede incident hebben verzonnen omdat zij vreesden geen bescherming te kunnen krijgen omwille van het feit dat zij niet meer met haar toenmalige partner een koppel vormt en hij het was die de grootste bedreiging had gekregen. Zij dacht dat zij een recenter en persoonlijker incident moest aanhalen om kans te maken op internationale bescherming. Aldus tracht verzoekster haar gedrag te vergoelijken, doch dit neemt niet weg dat zij zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS en dat haar algehele geloofwaardigheid hierdoor ernstig in het gedrang wordt gebracht.

Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal vast te stellen dat ook aan verzoeksters verklaringen over de eerste bedreigingen die zij en haar ex-partner zouden hebben gekregen geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient met betrekking tot de klacht die verzoekster indiende bij de PDDH, en die zij in het kader van haar verzoek neerlegt ter staving van de door haar aangevoerde feiten, te worden gewezen op de volgende pertinente vaststellingen:

“U stelt voorts dat u deze tweede klacht deed omdat u van de eerste geen bewijs had gekregen. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u van uw moeder een brief had gekregen voor een afspraak bij het parket-generaal. Hierbij dient aangestipt te worden dat het aan u als verzoeker is om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming alle nodige documenten voor te leggen. Een bewijs van uw klacht bij het parket-generaal valt hier dus zeker onder. U legde dit echter niet spontaan voor, waarop u aangemaand werd dit alsnog te doen (CGVS (...), p. 11). Op 4 december 2020, bijna drie maanden na dit verzoek van de protection officer, hebt u echter nog steeds nagelaten hier een bewijs van over te maken. Dit geldt bovendien ook voor de gevraagde kopie van uw DUI (CGVS (...), p. 15). Dat u op dergelijke wijze aan uw medewerkingsplicht verzaakt, heeft dan ook verder een negatieve impact op de geloofwaardigheid van deze klacht en de problemen die er aan vooraf zouden zijn gegaan.”

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij haar moeder om een kopie van de oproeping van het parket heeft gevraagd doch dat haar moeder dit document niet teruggevonden heeft. Aldus blijft zij in gebreke het bewijs te leveren van enige procedure bij het parket. De fotokopie van haar DUI die zij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 6) houdt geen verband met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten of de klacht die zij naar aanleiding daarvan bij het parket zou hebben ingediend en toont hierover niets aan.

Aan de geloofwaardigheid van de feiten van 16 juni 2019 en verzoeksters beweringen naar aanleiding hiervan een klacht te hebben ingediend bij het parket wordt verder afbreuk gedaan door volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Voorts stelt J. P. (...) ook dat jullie een klacht gingen indienen bij de politie en zegt hij expliciet dat die klacht niet tot bij het parket ging (CGVS (...), p. 14). U verklaart daarentegen dat u op 18 juni een eerste klacht indiende bij het parket-generaal en dat u bovendien met J. P. (...) naar een tweede afspraak ging (CGVS (...), p. 10-11). Jullie leggen hierover dus tegenstrijdige verklaringen af. Ook over de datum van deze eerste klacht en jullie vertrek uit San Francisco leggen jullie weinig coherente verklaringen af. Jullie verklaren namelijk allebei dat jullie een dag na het incident de woning daar verlieten en klacht indienden (CGVS (...), p. 19; CGVS (...), p. 14; Vragenlijst CGVS (...)). Vervolgens hebben jullie het echter allebei over 18 juni (CGVS (...), p. 20; CGVS (...), p. 10), dus twee dagen na de eerste bedreiging. Voorts stelt J. P. (...) ook eerst dat hij op 19 juni naar het huis van zijn moeder ging (CGVS (...), p. 7). Dat jullie hierover tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen afleggen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast staat op de neergelegde klacht bij de PDDH dat de feiten, de eerste bedreiging dus, op 18 juni plaatsvond (bewijsstuk 3). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat 18 juni de dag was dat u de eerste klacht neerlegde (CGVS (...), p. 24-25). Nochtans geeft u wel het uur van de eerste bedreiging, namelijk 16 uur (CGVS (...), p. 18-19) en de locatie, namelijk onder het viaduct van Avenida Las Amapolas en Boulevard Venezuela (CGVS (...), p. 17; CGVS (...), p. 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat u het op dat vlak wel over de bedreiging zou hebben. Bovendien verklaart u in deze klacht opnieuw dat u een dag na de bedreiging klacht ging indienen bij het parket-generaal, wat dan

naargelang de interpretatie op 17 of 19 juni zou geweest zijn (bewijsstuk 3). De inhoud van deze klacht ondermijnt de geloofwaardigheid van deze eerste bedreiging dan ook verder.”

Verzoekster kan niet overtuigen waar zij de vastgestelde strijdigheid tussen haar verklaringen en die van haar ex-partner tracht te verklaren door te bevestigen dat zij naar het parket zijn gegaan en te argumenteren dat J. P. de instellingen slecht heeft benoemd. Het is niet aannemelijk dat J. P. niet op de hoogte zou zijn van het feit dat de politie en het Parket-Generaal verschillende instanties zijn, temeer daar uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij weet dat de politie zaken kan doorgeven aan het parket (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, nr. 1, notities van het persoonlijk onderhoud van J. P.U. C., p. 14). In tegenstelling tot wat verzoekster suggereert, vereist dit geen grondige kennis van het juridisch systeem en van het verschil tussen parket en politie. Voor het overige bevestigt verzoekster dat de klacht op 18 juni 2019 werd ingediend en dat zij, haar nicht en J. P. de volgende dag verhuisden. Zodoende weerlegt noch verklaart zij de pertinente vaststellingen dat (i) zij en haar ex-partner aanvankelijk beiden verklaarden dat zij hun woning verlieten en klacht indienden een dag na het incident dat zich op 16 juni 2019 zou hebben voorgedaan en dat (ii) zij ook in voormelde klacht van de PDDH verklaard heeft dat zij een dag na de bedreiging klacht ging indienen bij het parket.

De adjunct-commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing verder terecht op het volgende:

“In de eerste plaats maakt J. P. (...) melding van een luide klap op de auto alsof er iets op gevallen was net voor de bendeleden de auto instapten (CGVS (...), p. 13). U verklaarde echter dat het eerste dat u merkte was dat de deur openging en dat ze instapten (CGVS (...), p. 17). Wanneer u met zijn verklaringen wordt geconfronteerd, antwoordt u dat u de slag niet hoorde, dat het misschien was wanneer ze de deur openden of sloten, dat het langs de kant van P. (...) gebeurde en dat u aan de andere kant zat (CGVS (...), p. 25). Het is echter weinig aannemelijk dat u een klap, die door J. P. (...) wordt beschreven alsof er iets op de auto was gevallen, niet gehoord zou hebben. Uw verklaring kan dan ook niet overtuigen.”

Waar verzoekster deze vaststelling afdoet als “een zeer kleine hiaat met het relaas van J. P. (...)”, verklaart zij niet waarom zij in tegenstelling tot haar ex-partner de klap niet heeft gehoord hoewel zij zich samen met hem in de auto zou hebben bevonden. Dat niet valt uit te sluiten dat verzoekster en haar toenmalige partner zich andere elementen wel of niet herinneren, is geen afdoende argumentatie tegen deze pertinente vaststelling.

De adjunct-commissaris-generaal vervolgt op goede gronden:

“Daarnaast verklaarde J. P. (...) bij DVZ dat hij samen met u, uw dochter en uw moeder in de auto zat bij deze bedreiging (Vragenlijst CGVS (...)). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde hij aan dat dit verkeerd werd genoteerd (CGVS (...), p. 2). Wanneer hij nadien nog eens geconfronteerd wordt met die verklaring, herhaalt hij dat het een vergissing was, ofwel omdat het verkeerd werd genoteerd, ofwel omdat hij het verkeerd had gezegd en het bij het voorlezen niet had opgemerkt (CGVS (...), p. 21-22). Dat hij over dit essentieel element zich zou vergissen of bij het voorlezen niet zou opmerken dat dit verkeerd was, is weinig aannemelijk en plaatst de geloofwaardigheid van jullie problemen met bendeleden verder op losse schroeven.”

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat haar ex-partner bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangegeven dat er een fout was in het neerschrijven van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Zij maakt dit evenwel niet in concreto aannemelijk. Met haar betoog dat niet valt uit te sluiten dat haar ex-partner zich zou hebben versproken of dat de tolk hem slecht zou hebben vertaald en dat het in de context van het gehoor bij de DVZ ook niet onwaarschijnlijk is dat hij de fout bij herlezing niet ontdekte, beperkt zij zich tot loutere veronderstellingen die niet kunnen overtuigen. In zoverre verzoekster van oordeel is dat aan deze tegenstrijdigheid een beperkt gewicht moet worden gegeven in de beoordeling van haar geloofwaardigheid, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Voorts kan de adjunct-commissaris-generaal worden bijgetreden waar zij op goede gronden als volgt motiveert:

“Het is verder ook weinig aannemelijk dat de bendeleden jullie in de auto zouden onderscheppen om te zeggen dat ze jullie niet meer willen zien, terwijl ze aangeven te weten waar jullie wonen en werken. Wanneer u hierop wordt gewezen antwoordt u het volgende: “Eerlijk ja, daar dachten we ook aan, op het moment dat we in de wagen zaten, maar ik weet niet of ze ons al in het oog hielden, of dat ze ons op dat moment pas zagen, maar zoals ik zei is er altijd iemand op de brug aan het waken, ik weet niet hoe je het noemt, een bendelid dat waakt, we waren met de wagen en ik weet niet of ze ons in het oog hielden, of dat het toevallig op het moment was” (CGVS (...), p. 18). U kan hiermee deze onwaarschijnlijkheid geenszins verklaren.”

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat de adjunct-commissaris-generaal er “een subjectieve opinie” op nahoudt “die op niets meer dan de eigen verwachtingen staat” waar die het in de bestreden beslissing weinig aannemelijk acht dat de bendeleden verzoekster, haar ex-partner en haar nicht in de auto zouden onderscheppen om te zeggen dat ze hen niet meer willen zien. De adjunct-commissaris-generaal wijst er immers terecht op dat de bendeleden volgens verzoekster hebben aangegeven te weten waar zij woonden en werkten. Gelet op deze concrete en pertinente vaststelling is het algemeen betoog dat de *modus operandi* van de bende onvoorspelbaar is en dat uit niets blijkt dat de gang van zaken zoals beschreven door verzoekster, haar toenmalige partner en haar nicht niet zou kunnen plaatsvinden in El Salvador, niet dienstig. Overigens blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen of die van haar toenmalige partner dat de colonia waar zij woonden beveiligd was met veiligheidsagenten en een hefboom met controles, zoals verzoekster thans beweert in haar verzoekschrift. Over de buurt waar haar moeder woont, Jardines de La Cima, verklaarde verzoekster dat het “privaat” is, waarmee zij bedoelde dat het beveiligd is met hekken, bewaking en camera's. De buurt van haar appartement in San Francisco omschreef zij daarentegen als “niet prive”, maar wel met hekken rondom. Volgens verzoekster waren er in San Francisco geen bendes, maar zij kon niet uitleggen waarom dat zo was. Van de aanwezigheid van veiligheidsagenten of controles maakte zij althans geen melding (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Ook verzoeksters ex-partner kon tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet precies aangeven waarom er geen bendes aanwezig waren in de buurt waar hij met verzoekster woonde en bevestigde expliciet dat er geen beveiliging was in hun straat (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, nr. 1, notities van het persoonlijk onderhoud van J. P.U. C., p. 5-6). Verzoeksters beweringen in haar verzoekschrift worden niet in concreto gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en zijn duidelijk in strijd met deze verklaringen. Bijgevolg kan dit betoog niet overtuigen.

Tot slot wijst de adjunct-commissaris-generaal terecht op de volgende pertinente vaststellingen:

“Tot slot maakte J. P. (...) melding van een gevecht op een voetbalveld met een bendelid, waarvan hij denkt dat het misschien verband zou kunnen houden met de bedreigingen die erop volgden (CGVS (...), p. 12-14). U haalde dit echter niet spontaan aan en wanneer u ermee wordt geconfronteerd, geeft u aan dat dit gevecht heeft plaatsgevonden in mei, maar dat u dat niet met elkaar in verband had gebracht (CGVS (...), p. 22). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt J. P. (...) eveneens dat dit plaatsvond in mei, meer bepaald op de tweede zaterdag van de maand (CGVS (...), p. 16). Tijdens zijn interview op DVZ stelde hij echter dat het drie dagen voor de bedreiging gebeurde (Vragenlijst CGVS (...)). Wanneer hij hiermee werd geconfronteerd, zegt hij niet te weten welke data ze hebben opgeschreven en herhaalt hij dat het in mei plaatsvond (CGVS (...), p. 22-23). Dat hij over de datum verschillende verklaringen aflegt, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis en relativiseert een mogelijk verband met een eventuele latere gebeurtenis. Bovendien werd eerder in deze beslissing de ongeloofwaardigheid van die gebeurtenissen al ruimschoots gemotiveerd.” De uitleg in het verzoekschrift dat waar bij de DVZ genoteerd werd dat er tussen het gevecht op het voetbalveld en het incident onder de brug op 16 juni 2019 een tijdspanne van drie dagen zat, J. P. het in werkelijkheid had over drie weken, kan niet overtuigen. J. P. heeft aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gebruik gemaakt van de mogelijkheid om zijn verklaringen bij de DVZ te corrigeren, doch heeft geen andere correcties aangebracht behalve dat hij op 16 juni 2019 vergezeld was van zijn ex-partner, haar nicht en haar baby (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, nr. 1, notities van het persoonlijk onderhoud van J. P.U. C., p. 2). Zelfs indien wordt aangenomen dat J. P. het over drie weken in plaats van drie dagen had, dan nog stroken zijn verklaringen niet met de verklaringen die hij op het CGVS aflegde, volgens dewelke het gevecht op het voetbalveld plaatsvond op de tweede zaterdag van mei. Waar verzoekster erop wijst dat er nooit zekerheid kan zijn over het eventuele verband tussen dit gevecht en de voorgehouden bedreiging op 16 mei 2019 en zij en haar ex-partner hierover slechts vermoedens en hypothesen kunnen formuleren, acht de Raad het niet aannemelijk dat dit mogelijke verband nooit ter sprake zou zijn gekomen tussen hen en dat J. P. het bestaan van dit vermoeden voor zichzelf zou hebben gehouden.”

Gelet op deze motieven, heeft verzoeksters niet de voorgehouden bedreiging door bendeleden op 16 juni 2019 en de daaraan gerelateerde bedreiging enkele weken later niet aannemelijk gemaakt, noch de vrees die zij in verband hiermee stelt te hebben. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift, wat betreft deze feiten, integraal verwijst naar de argumenten die reeds in het verzoekschrift van haar nicht werden ontwikkeld en waarover de Raad in de hoger aangehaalde motieven van zijn arrest nr. 257 605 van 1 juli 2021 heeft uiteengezet waarom zij niet dienstig zijn om de concrete en terechte vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoekster heeft in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen documenten neergelegd of bijgebracht die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven motieven met betrekking tot de feiten waarop zowel zij als haar nicht zich beroepen. Haar paspoort, DUI en het overzicht van haar vluchten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten', nrs. 1-3) bevatten gegevens over haar identiteit, nationaliteit en reisweg, die *in casu* niet worden betwist maar geen betrekking hebben op de door haar aangevoerde feiten en vrees. De klacht die werd ingediend bij de PDDH (*ibid.*, nr. 4) bevat louter de verklaringen van verzoekster en haar nicht over het incident waarbij zij door bendeleden werden bedreigd in de auto, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekster bij de PDDH een verklaring heeft afgelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze verklaring worden vermeld. Het attest van het Regenbooghuis van de provincie Luxemburg en de foto's van verzoeksters tatoeages (*ibid.*, nrs. 5 en 6) – van deze tatoeages worden ook foto's gevoegd als bijlage bij de e-mail van verzoeksters raadsman, gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stuk 11) – kunnen getuigen van haar homoseksuele geaardheid, doch dit element houdt geen rechtstreeks verband met de incidenten die zij aanvoert als aanleiding voor haar vertrek. De fotokopie van de DUI van haar nicht, die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 6), heeft geen betrekking op haar persoon noch op de kern van haar vluchtrelaas.

Bijgevolg kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen voor zover zij haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde elementen als dewelke door haar nicht werden aangevoerd.

Wat betreft de door verzoekster geuite vrees bij terugkeer omwille van haar homoseksuele geaardheid, benadrukt de Raad dat verzoeksters homoseksuele geaardheid op zich niet wordt betwist doch dat het loutere feit homoseksueel te zijn in El Salvador niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling.

Uit de door beide partijen ter beschikking gestelde objectieve landeninformatie blijkt vooreerst dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in El Salvador, dat de overheid de laatste jaren verschillende positieve maatregelen heeft genomen om de LGBTI-gemeenschap te beschermen, en dat lokale organisaties die het opnemen voor de rechten van homoseksuele personen erin geslaagd zijn om een wijziging van de strafwet af te dwingen waardoor strengere straffen opgelegd kunnen worden voor haatmisdrijven ingegeven door seksuele geaardheid en genderidentiteit. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Nergens in deze informatie wordt melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Homoseksuelen kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Zo blijkt uit de voorliggende informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador een *pride parade* wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. In 2018 namen meer dan twaalfduizend mensen deel aan de *Gay Pride* in de hoofdstad van El Salvador en aan de verschillende activiteiten die werden georganiseerd door de Nationale LGBTI-federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende deelnemers aan de *Gay Pride* getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger.

Dit neemt niet weg dat er in de Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de Salvadoraanse autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Ook de bendes in El Salvador blijken homoseksuelen als doelwit te nemen. Uit de voorgelegde landeninformatie kan evenwel niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in El Salvador systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in El Salvador omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert. Zo blijkt uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 dat een vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds*") (p. 39) (afhankelijk van de eigen

omstandigheden van de zaak, is UNHCR van mening dat personen met een verschillende seksuele geaardheid en/of genderidentiteit mogelijk nood hebben aan internationale vluchtelingenbescherming op basis van hun behoren tot een bepaalde sociale groep of op basis van andere Verdragsgronden, eigen vertaling).

Hoewel uit het voorgaande kan blijken dat personen met een homoseksuele geaardheid een hoger risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, kan eruit niet worden besloten dat iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en blijft een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming bijgevolg noodzakelijk. Het komt daarbij aan verzoekster toe om op basis van haar individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zij ook te maken kan krijgen met bendege geweld bij terugkeer en met het gegeven dat er in El Salvador, ondanks een wettelijk kader, geen garantie is op een daadwerkelijke bescherming hiertegen door de Salvadoraanse autoriteiten.

Verzoekster kan worden bijgetreden dat niet van haar kan worden verwacht dat zij haar homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van haar geaardheid. De Raad treedt evenwel de adjunct-commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat omwille van haar homoseksuele geaardheid. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende pertinente overwegingen:

“Wat betreft de nachtelijke agressie die u onderging na de Gay Pride in 2016 en 2017 dient eerst opgemerkt te worden dat het CGVS deze feiten veroordeelt. Er moet vastgesteld worden dat u en uw kennissen bij deze agressie op straat het slachtoffer werden van homofob geweld omdat jullie herkenbaar waren als deelnemers aan de Gay Pride. U geeft echter op geen enkel moment aan dat u de daders kende of dat u ervoor of erna nog problemen kende met deze personen (CGVS (...), p. 17-18). Hoewel het gaat om feiten die het CGVS verwerpelijk en ernstig vindt, zijn er dus goede redenen om aan te nemen dat u na de ingeroepen incidenten niet langer onder de specifieke aandacht van de daders stond en dat u in de toekomst geen hoger risico loopt dan andere mensen met uw profiel in El Salvador, om opnieuw geïsoleerd te worden. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat deze gewelddaden u niet belet hebben om ook nadien nog deel te nemen aan de Gay Pride (CGVS (...), p. 8) en dat deze feiten voor u ook niet een directe aanleiding vormden om het land te verlaten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit deed u namelijk pas na de voorgehouden problemen met bendeleden die in deze beslissing al ongeloofwaardig werden bevonden.

Wat de doodsb bedreiging door uw burens betreft, wordt de ernst ervan erg gerelativeerd door uw eigen houding tegenover deze bedreiging. U stelt namelijk dat u het niet als een confrontatie zag omdat u er geen aandacht aan besteedde (CGVS (...), p. 19). U haalt dan ook niet aan dat u hierdoor verhuist zou zijn of dat deze burens ook maar iets concreet gedaan zouden hebben. Ook hier dient opgemerkt te worden dat dit voor u geen directe aanleiding vormde om internationale bescherming te vragen.

Ook het laatste incident dient gezien te worden in de Salvadoraanse context van algemene homofobie. Het gaat hier namelijk ook over een toevallige confrontatie met een dronken persoon die u niet kende. Bovendien richtte deze persoon zich aanvankelijk op de hele groep vooraleer u te viseren omdat u niet antwoordde op zijn vragen. Vervolgens konden jullie het park verlaten (CGVS (...), p. 13). Ook wat dit betreft is er dus geen reden om aan te nemen dat u verder problemen zal kennen met deze persoon of dat u door dat incident een groter risico loopt bij een terugkeer.

Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat u op een relatief normale en duurzame manier kon leven als homoseksueel in El Salvador. U had al meer dan drie jaar vast werk (CGVS (...), p. 5-6) en bovendien waren uw directe baas en enkele collega's op de hoogte van uw seksuele oriëntatie. Zij maakten hier geen probleem van (CGVS (...), p. 15-16). U was ook in staat om verschillende en duurzame relaties te hebben in uw land van herkomst (CGVS (...), p. 16). Hoewel u aangeeft dat uw tante moeite had om uw homoseksualiteit te aanvaarden (CGVS (...), p. 15), kon u wel gratis verblijven in een appartement dat haar eigendom is (CGVS (...), p. 6) en stelt u dat u ook in haar eigen woning terecht zou kunnen indien u problemen zou kennen (CGVS (...), p. 11). Deze aspecten tonen dan ook aan dat u op een duurzame wijze kon leven als homoseksueel in El Salvador en dat bij een terugkeer kan aangenomen worden dat u niet in een precarie situatie terecht zal komen omwille van uw geaardheid.”

Door louter te wijzen op feiten die door de adjunct-commissaris-generaal niet worden betwist, met name dat zij al tweemaal aangevallen werd, dat zij jaren beledigd werd door haar burens en dat zij door een gewapende man openlijk werd bedreigd, dit alles omwille van haar seksuele geaardheid, doet verzoekster geen afbreuk aan voorgaande concrete en pertinente motieven, die steun vinden in het

administratief dossier. Nergens uit haar verklaringen kan overigens blijken dat verzoekster systematisch relaties moest stopzetten omwille van de homofobie in haar land van herkomst of dat het voor haar als zelfstandige en zelfredzame vrouw niet mogelijk was om samen te leven met een partner.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels alsook de nota van het UK Home Office gevoegd bij de door verzoekster op 17 juni 2021 neergelegde aanvullende nota, moet worden benadrukt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoeksters persoon. Deze informatie volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft wat dit betreft, gelet op het voorgaande, in gebreke. Wat betreft de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en de Raad waaraan zij refereert in haar verzoekschrift respectievelijk voormelde aanvullende nota, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Zo waren de Zwitserse autoriteiten in de aangehaalde zaak voor het EHRM van oordeel dat er geen reden was om aan te nemen dat de Gambiaanse autoriteiten op de hoogte waren van de homoseksualiteit van betrokkene voorafgaand aan diens vertrek uit Gambia en achtten zij het niet waarschijnlijk dat diens seksuele geaardheid onder de aandacht van de autoriteiten of de bevolking zou komen bij terugkeer. Dit is *in casu* geenszins het uitgangspunt van het CGVS, dat immers niet betwist dat verzoekster in haar land van herkomst openlijk uiting gaf aan haar homoseksuele geaardheid in haar gedragingen en voorkomen, noch dat zij als gevolg daarvan bepaalde gevallen van homofoob geweld en discriminatie heeft ondergaan. De Raad is samen met het CGVS van oordeel dat waar de problemen die verzoekster in haar land van herkomst heeft gekend omwille van haar seksuele geaardheid dienen te worden betreurd, deze problemen er niet op duiden dat verzoekster persoonlijk en systematisch werd vervolgd. Er zijn *in casu* geen redenen om aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw zal worden geïsoleerd door de personen die haar in het verleden hebben lastiggevallen, noch zijn er specifieke individuele omstandigheden op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij een hoger risico loopt dan andere mensen met haar profiel om in El Salvador specifiek te worden geïsoleerd bij terugkeer. De verwijzing in de aanvullende nota van verzoekster van 17 juni 2021 naar het arrest nr. 254 183 is *in casu* niet dienstig nu verzoekster niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Zo wordt in onderhavige zaak zowel door het CGVS als door verzoekster bijkomende informatie bijgebracht over de situatie van homoseksuelen in El Salvador, waar dat in de zaak waarnaar verzoekster verwijst niet het geval was. De Raad ziet dan ook geen reden om in te gaan op het verzoek van verzoeksters raadsman ter terechtzitting om de zaak in verenigde kamers te behandelen.

De loutere omstandigheid dat verzoekster drie tatoeages heeft waaruit haar seksuele oriëntatie kan blijken, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de door beide partijen aangereikte landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van haar geaardheid niet concreet aannemelijk maakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dan wel zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoekster in gebreke blijft de door haar voorgehouden problemen met bendeleden in El Salvador en een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid aannemelijk te maken, is haar betoog dat zij uit hoofde van die problemen of deze geaardheid vervolging vreest omwille van haar politieke overtuiging dan wel haar behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) en e), van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Waar verzoekster nog argumenteert dat zij in El Salvador door de nationale autoriteiten geen beschermingsmogelijkheden heeft in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen of het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar geaardheid, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is de vaststelling dat er geen intern vestigingsalternatief zou bestaan voor verzoekster evenmin relevant.

Voor zover verzoekster voor de volledigheid nog aanstipt dat haar verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoekster niet aan dat zij naar aanleiding van de door haar aangehaalde incidenten of geaardheid een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van haar asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoekster, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt en door haar niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat zij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht of dat deze onvoldoende zwaarwichtig en actueel zijn en dat haar homoseksuele geaardheid of haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-) commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN